

Un granollerí polifacètic

J. Vidal i Jumbert

Aquesta matinada ha mort en J. Vidal i Jumbert.

Vidal i Jumbert havia nascut pels llibres i amb els llibres. La seva biblioteca composta de més de 12.000 volums hi figuren obres de tota mena, i de diversos idiomes; podríem comptar divuit idiomes diferents els quals ahir finat traduïa.

Vidal i Jumbert havia publicat diversos periòdics que vegegen la llum a la nostra Ciutat i una revista científico-literària titulada «La Enciclopèdica», que publicà tots els treballs premiats en el certamen celebrat al Casino i que presidí Santiago Rusiñol, actuant de secretari en Vidal.

El teatre havia estat una de les seves obsessions, deixa moltes obres escrites, algunes per estrenar. Entre les que se li representen més s'hi compta «L'hereuet de la ferreria» i «El llaç etern». Les obres d'en Vidal quasi totes són sense dames. Cal remarcar la comèdia «Les pessigolles de la senyoreta» estrenada al Romea, de Barcelona amb molt d'èxit.

Entre les seves produccions dramàtiques, al nostre modest entendre sobressurt «L'Evangelista».

El què valia l'amic n'és prova palesa el fet de que en una inauguració del curs de la Universitat de Barcelona, un dels seus catedràtics en el seu discurs va aludir-lo com un dels entesos en la traducció i adaptació de l'àrab a Espanya.

En matèria lingüística Vidal i Jumbert, era una de les primeres figures de la nostra terra. Del grec i llatí i els seus grans genis, n'havia escrit infinitat d'articles.

En Vidal havia col·laborat en diversos diaris i revistes de Barcelona i Madrid. Actualment venia publicant un conte cada setmana a «Las Noticias» de Barcelona. La seva col·laboració era sol·licitada per molts i apreciada.

De l'amic que en plorem el seu traspàs en podríem dir moltes coses. El Diari seria petit per encabir-hi les quartilles que ompliríem. Però ara en aquest moment que l'emoció i el sentiment ens embarassa, els nostres esforços són en va. El pensament no respon a la voluntat, sols la seva mort, aquesta mort sobtada que ens l'ha prés, ens obsessiona.

Fa tres jorns parlàvem amb ell sense notar-hi cap símptoma de malaltia i avui als seus 68 anys l'hem vist en el seu llit de mort.

En aquesta hora trista ens arriba a les nostres mans un programa d'un teatre de Calella, on hi anunciaven amb molt d'elogis la representació del seu drama «El llaç etern», per diumenge vinent. Aquest serà el primer homenatge al plorat amic.

del Diari de Granollers, dijous 8 de Novembre del 1928

La «Suárezvisió» i el nou impost

El Congrés de la Unión de Centro Democrático, recentment celebrat a Madrid, ens ha dit ben clarament, per si en quedava algú dubte, quin és el concepte que el Govern Suárez té de la Telavisió i quin és l'ús que podem esperar que en faci.

I allò que retrata millor la situació és que davant les queixes ben fonamentades que s'han fet sobre aquest abús del principal mitjà informatiu, el homes de la Unión de Centro Democrático han replicat, precisament, que ells haurien protestat en el cas de que la TV no hagués dedicat al seu Congrés els espais que va dedicar-hi. És a dir, si no s'hagués posat incondicionalment com així va fer-ho, al servei del partit com un òrgan més dels seus aparells de propaganda.

Comprenem que ha de costar de desprendre's dels hàbits de tants anys d'autoritarisme, durant els quals ja se sabia que tot estava al servei dels que manaven, en lloc d'estar aquests al servei del poble, i compreнем, també, que l'actual organització de la TV no ajuda gens ni mica a aquest desprendiment. Mentre la TV depengui del Govern serà molt difícil assolir una informació objectiva, honesta i sense privilegis, i ens temem que la situació tampoc podrà adobar-la el control parlamentari que preveu el projecte constitucional, ja que la majoria parlamentària serà sempre de la mateixa corda que el Govern. I, com a catalans, comprovem diàriament com ni el Govern, ni el Parlament, ni cap dels Partits de Madrid els preocupa, ni poc ni gens, que estiguem condemnats a la privació de programes en català durant les hores que la gent treballa pot asseure's davant del receptor i tots els dies de festa.

Però l'ordenament d'una Televisió al servei del país i d'una televisió catalana seria tema que no cap en aquest espai.

Avui, només volíem remarcar l'actual dependència de la TV, del Govern, i fer constar la nostra disconformitat per l'ús que en fa el partit governamental, i fer-la constar, també, en pagar un impost sobre els receptors. Mentre duri l'actual situació l'impost que s'anuncia per a 1979 sobre la TV només l'haurien de pagar els membres de U.C.D. i n'hauríem d'estar exempts tots els catalans fins que, almenys un canal, emitís sempre en llengua catalana. Altrament, serà allò de «cornut i pagar el beure».

Les emissions dedicades al Congrés de UCD no em treien de la memòria aquell anunci d'un llibre sobre el Sr. Suárez, que va passar tant sovint la TV no fa pas gaire temps: «¿Conoce Vd. al Presidente?... Pues claro, jugué con él».

Es evident, que el Sr. Suárez està jugant amb tots nosaltres.

C. U.

El Barri de Sant Miquel

Seguint l'encert de l'any passat, del vint-i-nou de setembre al primer d'octubre, l'Associació de Veïns del Barri de Sant Miquel ha organitzat el Sant de Barri, festa tradicionalment granollerina que amb el pas dels anys ha anat desapareixent.

Aquest any la festa es va allargar fins a tres dies, organitzant-se actes als quatre punts del barri. El divendres al carrer d'Angel Guimerà, una Exhibició de Boxa i una Festa Flamenca, en un intent d'aglutinar part de la comunitat del barri. El dissabte 30 de setembre, Cercavila al migdia; Concurs de Coloms, a la plaça d'en Josep Serrat i Bonastre., a la tarda; Festival de Cançó Catalana al capvespre i un Ball de Nit, en el carrer Murillo. El diumenge un festival dedicat a la tercera edat, presentat pel Rapsode del Vallès, Josep Bové, al col·legi Joan Solans; audició de Sardanes al carrer Verge de Montserrat; Festival Infantil i Ball de Fi de Festa, al carrer Murillo.

Protagonista d'aquest Sant de Barri ha estat la pluja que va deslluir la Cançó catalana i les Sardanes. La solució d'aixecar un envelat pels pròxims anys, sembla que no plau a la Junta Gestora, perquè volen que la festa es faci al carrer i que tothom hi tingui fàcil accés.

Continuant amb la sèrie d'actes que l'Associació de veïns s'ha entestat en portar a terme, el dissabte 28 d'octubre va organitzar una Castanyada al carrer Murillo, amenitzada per Dorin Grup que es cuidava de la música i pels veïns i nombroses persones d'altres indrets de la ciutat que hi posaven la gatzara.

Amb aquests actes al carrer que són possibles per l'esforç d'un bon grup de joves del barri de Sant Miquel són demostració que l'enterrament prematur de les tradicionals festes de carrer a Granollers, tornen a revifar-se.